ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Μηνύματα
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2024
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ 2025
ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ 2025

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2024

Μηνύματα
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2024
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ 2025
ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ 2025

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς,
Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.

Λεωφόρος Φορμίωνος 83,
Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr
e-mail: info@imkby.gr

Ἐκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
2024

Πρός
Τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

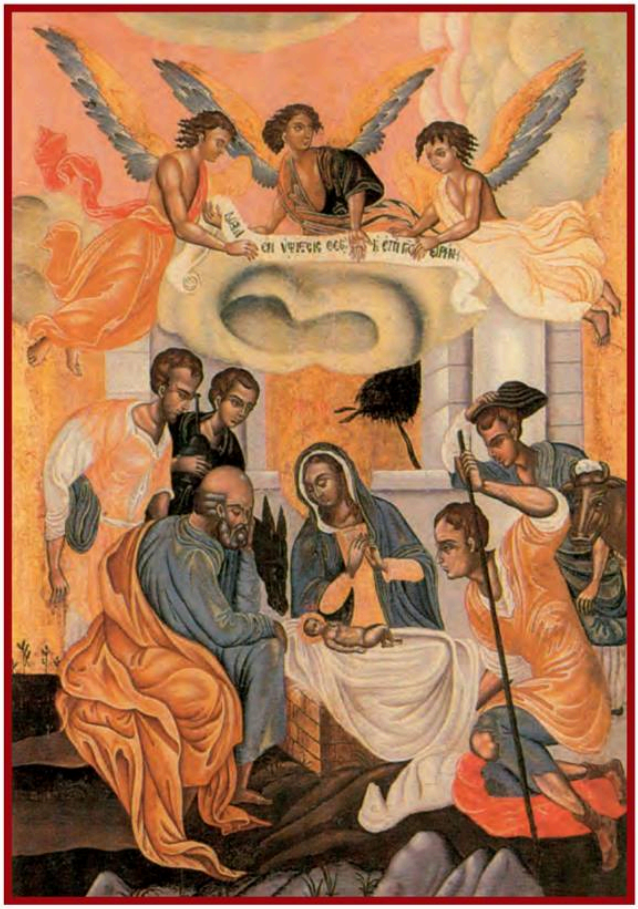
Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί
Ὁσιώτατες Ἀδελφές
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»
(Ἰωάν. α΄ 14).

Τοῦτο τό μέγα γεγονός καί ὕψιστον θαῦμα τῆς θείας δυνάμεως καί ἀγαθότητος καί σοφίας διακηρύττει εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Εὐαγγελίου του ὁ ὑψιπέτης τῆς Θεολογίας ἀετός, ὁ ἅγιος ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀναφωνῶν πανηγυρικώτατα, ὅτι *«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας»* (Ἰωάν. α΄ 14). Καί τοῦτο τό ὕψιστον θαῦμα καί γεγονός ἑορτάζομεν οἱ πιστοί κατά τήν πανέορτον καί κοσμοχαρμόσυνον τῶν Χριστουγέννων ἡμέραν. Ὁ Λόγος, τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Θεότητος, τῆς Παναγίας Τριάδος ὁ Εἷς, ὁ συμπαρεδρεύων τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, αὐτός ὁ Θεός-Λόγος ἔγινε σάρξ. Χωρίς νά ἀποβάλει καί τό ἐλάχιστον μέρος τῆς θείας του φύσεως καί χάριτος καί ἐξουσίας καί χωρίς νά ἐγκαταλείψει οὐδ᾽ ἐπί στιγμήν

τόν Οὐρανόν καί τόν θρόνον τῆς θεότητός του συγκατέβει μέχρις ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, *«ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν»*. Κατέβει ὁ Θεός στήν γῆν, ἐνηνθρώπησεν ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου καί ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος, ὅπως ἦταν τέλειος Θεός, καί γεμᾶτος χάριν καί ἀλήθειαν, λέγει ὁ Ἀπόστολός του, κατῴκησε μαζί μας, ὡσάν ἕνας ὅμοιός μας καί ἐμεῖς οἱ μαθητές του, μολονότι βλέπαμε καθημερινῶς ἄνθρωπον νά μᾶς συναναστρέφεται καί νά μᾶς ὁμιλεῖ, ἐν τούτοις εἴδαμε μέ τά μάτια μας καί τά μεγαλεῖα τῆς θεότητός του, τήν δύναμιν καί ἐξουσίαν του, τήν δόξαν καί ὑπεροχήν του πού ἔδειχναν καθαρά πώς αὐτός δέν εἶναι ἄλλος παρά ὁ μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Πατρός.

Ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας ὑμνωδός στό δεύτερον τροπάριον τῶν Αἴνων τῶν Χριστουγέννων μέ τρεῖς μικρές λιτές καί ἁπλές φράσεις ἀνυμνεῖ τό μέγα τῆς σωτηρίας μας γεγονός. *«Ὁ Πατὴρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει: Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι· καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται»*. Ὁ Θεός-Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἔγινεν ἄνθρωπος καί, Θεός ὤν, ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, διά νά σώσει τόν πεσόντα στήν ἄβυσσον τῆς ἀπωλείας ἄνθρωπον. Ἀλλά τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ προαιώνιος βουλή καί εὐδοκία τοῦ Πατρός. Ὁ Θεός Πατήρ εἶδε κυλιόμενον καί πνιγόμενον εἰς τά πάθη καί τήν ἐνοχήν του τόν ἄνθρωπον, ὁ Πατήρ τόν εὐσπλαγχνίσθηκε τόν ἁμαρτωλόν, ὁ Πατήρ ἐπόνεσε τόν παραβάτην καί ἔνοχον καί ὁ Πατήρ στήν ἄπειρη του φιλανθρωπία καί ἀγάπη ἀπεφάσισε νά σώσει τόν ἄνθρωπον καί *«ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου»*! Ὁ Υἱός πάλιν ἔκαμε τήν συγκατάβασιν αὐτήν, γιά νά ἐκπληρώσει τό θέλημα καί τήν εὐδοκίαν τοῦ Πατρός του. Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο. Καί ὁ Θεός-Λόγος γεννᾶται

ὡς ἄνθρωπος μέσα στό Σπήλαιον καί ὡς ὁ πάμπτωχος τῶν ἀνθρώπων ἀνακλίνεται στήν φάτνην. Ὅμως παρά τήν πτωχείαν τῆς συγκαταβάσεώς του, κινοῦνται ἅγιοι Ἄγγελοι καί εὐλαβεῖς ἄνθρωποι, Ἀστήρ καί Μάγοι καί Ποιμένες γιά νά ὑμνήσουν τήν εὐδοκίαν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ τήν συγκατάβασιν.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Τό εἴπαμε θαῦμα, μυστήριον, μέγα θαῦμα καί ἀνερμήνευτον μυστήριον. Τό μέγα καί μοναδικόν στό εἶδος του θαῦμα τῆς θείας ἀγαθότητος

καί δυνάμεως καί σοφίας θαῦμα. Καί βέβαια τό νά γίνει ὁ Θεός ἄνθρωπος, δηλαδή νά γίνει ὁ ἄπειρος πεπερασμένος, ὁ παντοδύναμος ἀδύνατος, ὁ πλούσιος πτωχός, ὁ παντέλειος Θεός πού δέν ἔχει ἀνάγκην οὐδενός, ἄνθρωπος πού ἔχει τοῦ κόσμου τίς ἀνάγκες καί χρειάζεται καί νά τρώγει καί νά πίνει γιά νά συντηρεῖται, νά κοιμᾶται γιά νά ἀναπαύεται, εἶναι μυστήριον καί θαῦμα. Καί νά εἶναι ὁ ἴδιος συγχρόνως καί τήν αὐτήν ὥραν καί στιγμήν καί στόν Οὐρανόν καί στήν γῆν, καί περιωρισμένος στό Σπήλαιον καί τήν Φάτνην, ἀλλά καί πανταχοῦ παρών, καί πτωχός καί πλούσιος, καί ἀδύνατον νήπιον καί παντοδύναμος Κύριος, καί πάνσοφος καί παντογνώστης, ἀλλά καί ἀγνοῶν πολλά πράγματα, τοῦτο τό μυστήριον τό ἀκατάληπτον, τοῦτο τό θαῦμα τό ἀνεξερεύνητον εἶναι ἔργον τῆς θείας ἀγαθότητος καί δυνάμεως καί σοφίας. Δηλαδή, ἀδελφέ Χριστιανέ, ἐχρειάζετο ἡ θεία ἀγαθότης καί εὐσπλαγχνία, ἐχρειάζετο ἡ θεία δύναμις καί χάρις, ἐχρειάζετο ἡ θεία γνῶσις καί σοφία γιά νά τό δημιουργήσει τοῦτο τό θαῦμα. Νά βρεῖ αὐτόν τόν συνδυασμόν καί ἔτσι νά συνδυάσει τά πράγματα καί νά κάμει τόν Θεόν ἄνθρωπον, ἕνα Θεανδρικόν πρόσωπον, αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Νά ἐξαποστείλει τόν Θεόν στήν γῆν. Νά παρουσιάσει τόν Θεόν ἀπό τήν Φάτνην, νά τόν παρουσιάσει φτωχόν καί γυμνόν καί ἔρημον, ἀλλά καί ὑμνούμενον καί δοξαζόμενον ὑπό οὐρανίου στρατιᾶς Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων. Πράγματι *«ὁ Πατὴρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα»*.

Ἑορτή, ἑορτή καί πανήγυρις· μεγίστη, παμμεγίστη ἑορτή καί πανήγυρις. Ἑορτή καί πανήγυρις τῆς θείας εὐδοκίας καί τῆς θείας συγκαταβάσεως καί τῆς θείας πράγματι σωτηρίας, ἀφοῦ τήν σωτηρίαν καί λύτρωσιν μᾶς ἐπρόσφερεν ἡ εὐδοκία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ ἡ συγκατάβασις, ἀφοῦ *«λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ»*, καί ἀφοῦ *«ἐτέ-*

χθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος», ὁ Θεός Λόγος τοῦ προανάρχου Πατρός. Καί σήμερον ἑορτάζοντες τήν κατά σάρκα Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος μας καί ἀγαλλόμενοι γιά τήν λύτρωσιν, τήν ὁποίαν μᾶς ἀπέστειλεν ὁ Κύριος, ἐκ βάθους ψυχῆς ἄς εὐχαριστήσουμε τόν Θεόν πού μᾶς ἔδειξεν αὐτήν τήν εὐδοκίαν, ἄς προσκυνήσουμε τόν Υἱόν πού ἦλθε καί μᾶς ἔσωσεν, ἄς ὑμνήσουμε καί τήν Παναγίαν Παρθένον πού ἐστάθη τό ἄξιον ὄργανον τῆς θείας βουλῆς καί εὐδοκίας, γιά νά ἔχουμε μεταξύ μας τόν Θεάνθρωπον Λυτρωτήν μας. Δόξα, λοιπόν, ἐγκάρδιος καί προσκύνησις καί λατρεία στόν Πανάγαθον καί φιλάνθρωπον Θεόν, *«δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»*.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος γ΄.

«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος».

Μέ ἐγκάρδια ἀγάπη Χριστοῦ.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα

Μέ ἑόρτιες πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ

Δανιήλ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
2025

Πρός
Τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί
Ὁσιώτατες Ἀδελφές
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Καλό καί εὐλογημένο τό Νέο Ἔτος

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ

Ἐπίκαιρον τό θέμα, τώρα μᾶλλον μέ τήν ἀλλαγήν τοῦ χρόνου. Τό μέλλον, τό αἰώνιον. Καί τό μέλλον μέ τό παρόν, τό αἰώνιον ἐμπρός στό πρόσκαιρον. Ν' ἀναλογισθοῦμε τό αἰώνιον. Ναί. Ἀλλά νά στρέψουμε τήν προσοχήν μας προηγουμένως στό πρόσκαιρον. Τό αἰώνιον ἐν ἐξαρτήσει ἀπό τό πρόσκαιρον.

Τό πρόσκαιρον. Πρῶτον τό πρόσκαιρον. Ποῖον εἶναι αὐτό τό πρόσκαιρον;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι καί εὐχερής καί ἁπλῆ, ἀπό ὅλους κατανοητή. Τό πρόσκαιρον εἶναι τό χθές καί τό σήμερα, τό σήμερα καί τό αὔριον. Εἶναι τό πέρυσι καί τό ἐφέτος καί τοῦ χρόνου. Εἶναι ὁ χρόνος πού μᾶς ἔφυγε καί ὁ χρόνος πού μᾶς ἦλθε, κάθε χρόνος πού μᾶς ἔρχεται καί κάθε χρόνος πού μᾶς φεύγει. Εἶναι ὅλος μας ὁ βίος, τά χρόνια καί οἱ μῆνες, οἱ ἡμέρες καί οἱ στιγμές τοῦ παρόντος βίου, εἶναι καί τά ὑποστατικά τοῦ βίου μας, τά σπίτια μας, τά χωράφια καί τά καταστήματά μας, ἄν ἔχουμε ἀπό αὐτά, οἱ ἐπιχειρήσεις καί δοσοληψίες μας, οἱ μισθοί καί τά πλούτη μας, τά κέρδη καί οἱ ζημιές μας, οἱ χαρές καί οἱ θλίψεις μας, οἱ γνωριμίες καί συγγένειες καί φιλίες μας. Ὅλα ὅσα ἔρχονται καί παρέρχονται. Ὅλα ὅσα περνοῦν καί φεύγουν· ἡ νεότης μας, ἡ ἀκμή μας, τό γῆρας μας. Ὅλα τά ὑλικά· τά σωματικά, τά ἐπίγεια, τά φθαρτά, ὅλη μας ἡ ζωή, ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους της. Ἡ ζωή μας, ὁ θάνατός μας, ὁ τάφος μας. Ὅλα αὐτά τό καθένα χωριστά εἶναι τά πρόσκαιρα, καί ὅλα μαζί εἶναι τό πρόσκαιρον. Καί ὁ θάνατος καί ὁ τάφος μας πρόσκαιρα. Διότι τόν θάνατον τοῦτο διαδέχεται ἡ ζωή καί τόν τάφο ἡ ἀνάστασις. Δηλαδή τό αἰώνιον! Τό πρόσκαιρον τό διαδέχεται τό αἰώνιον!

Τό αἰώνιον! Καί τί εἶναι αὐτό τό αἰώνιον; Ἔτος εἶναι, ἡμέρες εἶναι, ζωή εἶναι, τί εἶναι αὐτό τό ἀκατανόητο αἰώνιο; Ναί, ἔτος εἶναι. Ἀλλ᾽ ἔτος χωρίς τέλος, οὐράνιο ἔτος, ὄχι ἐπίγειο, θεῖο, ὄχι ἀνθρώπινο ἔτος. Ἡμέρα εἶναι, ἀλλ᾽ ἀνέσπερος ἡμέρα, τῆς θείας βασιλείας ἡμέρα, τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος δέν δύει ποτέ. Εἶναι καί ζωή, ἡ ἀτελεύτητος ζωή· τῶν πνευμάτων, τῶν ἀγγέλων, τῶν ἁγίων, τοῦ Θεοῦ ἡ ζωή.

Τό αἰώνιο! Τό εἴπαμε ἀσύλληπτο, ἀκατανόητο. Ἀλλ᾽ ἄς ἐπιχειρήσουμε μήπως τό ἐννοήσουμε, μήπως τό προ-

σεγγίσουμε κάπως. Ἂς φέρουμε εἰκόνες καί ἀναλογίες ἀπό τό πρόσκαιρο γιά νά ἀναχθοῦμε στό αἰώνιο. Ἰδού στέκεις στό ἄκρον τῆς θαλάσσης καί ἀπέραντος ὁ ὠκεανός διανοίγεται ἐμπρός σου. Τί εἶναι ὁ ὠκεανός; Εἶναι εἰκόνα τοῦ αἰωνίου.

Μά, εἶναι πράγματι ἀπέραντος, γιά νά χρησιμεύει ὡς εἰκόνα τοῦ αἰωνίου ἤ εἶναι πεπερασμένος; Δέν εἶναι ἀπέραντος. Ἔχει πέρατα, ἔχει βάθος, ἔχει νερό περιορισμένον. Ἀπό σταγόνες ἀποτελεῖται ὅλος ὁ ὠκεανός. Καί οἱ ἀναρίθμητες σταγόνες του εἶναι μετρημένες. Ὅπως μετρημένες εἶναι καί οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου πού περιβάλλουν θαλάσσες καί ὠκεανούς. Μετρημένες. Δηλαδή εἶναι δυνατό, κατά διάνοιαν ἔστω, νά εὑρεθεῖ τρόπος καί χρόνος νά μετρηθοῦν οἱ σταγόνες τῆς θαλάσσης καί οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου. Ἀλλ' αὐτό ἀνήκει στό πρόσκαιρο. Ναί, ἔχει ὅμως τήν ἔννοιαν τοῦ αἰωνίου, δίδει μίαν ἀσθενή, ὠχρά, θαμπή ἔστω, εἰκόνα τοῦ ἀτελευτήτου μέλλοντός μας.

Ἂς ὑποθέσουμε, ὅτι κάθε χίλια χρόνια ἀφαιρεῖται ἕνας κόκκος ἄμμου, ἤ λιγοστεύει κατά μίαν σταγόνα νεροῦ ὁ ὠκεανός -κάθε χίλια χρόνια μία σταγόνα. Θά ἔλθει καιρός πού θά λείψει ὅλη ἡ ἄμμος καί θά ἀδειάσει ὁ ἀπέραντος ὠκεανός; Θά ἔλθει. Ἀσύλληπτον, ἀκατανόητον φαίνεται καί ὁ νοῦς μας δέν τό χωρεῖ. Ἐν τούτοις θά γίνει. Καί λογικό καί ὀρθό καί δυνατό εἶναι, καί θά γίνει. Θά λείψουν οἱ ὠκεανοί. Τό αἰώνιο ὅμως δέν θά λείψει! Ἀενάως θά μένει τό αὐτό. Ἀδιαίρετο, ἀναλλοίωτο, ἀμετάτρεπτο, ἀνεξάντλητο. Χρόνια, αἰῶνες, χιλιετηρίδες ἀτελείωτοι.

Τό αἰώνιο δέν θά εξαφανίζεται, ἀλλά θά μένει πάντοτε τό αὐτό, πάντοτε νέο, πάντοτε παρόν, πάντοτε ζωντανό, οὐδέποτε γηρᾶσκον καί θνῆσκον. Τό αἰώνιο!

Βλέπεις τό κῦμα τῆς θαλάσσης; Ἔρχεται καί φεύγει. Καί πάλιν ἔρχεται καί πάλιν φεύγει. Τό ἴδιον πηγαινοέρχεται, τό ἴδιο νερό, τό ἴδιο κῦμα. Δέν εἶναι ἄλλο, τό ἴδιο

εἶναι. Καί ὅμως νέον μᾶς φαίνεται· νέο, ἀτελείωτο, ἕνα ἀδιάλειπτο συνεχές, ἕνα ἀτελεύτητο παρόν, ἕνα ἄδυτον σήμερον, μία ἀμετάβλητος καί ἀναλλοίωτη πραγματικότητα. Αὐτό εἶναι τό αἰώνιο. Εἶναι τό ἄπειρον τοῦ χρόνου. Ἀλλά καί τό ἀτελεύτητον τῆς ζωῆς. Διότι στό αἰώνιο, τό ἄπειρον τοῦ χρόνου, εἶναι τοποθετημένη καί ἡ ζωή μας. Ἄπειρον τό αἰώνιον; Ἄπειρη, ἀτελεύτητη καί ἡ ζωή μας. Αἰώνιος ζωή! Καί αἰώνιος, ἀτελεύτητος καί ἡ ἀνάπαυση, ἡ χαρά, ἡ μακαριότητα, ἡ δόξα τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Τό αἰώνιο, τό ἄπειρο εἶναι τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ αἰώνιος ζωή, καί αὐτή τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ χαρά ἡ αἰώνιος καί ἡ δόξα ἡ αἰώνιος καί ἡ βασιλεία ἡ αἰώνιος καί αὐτά τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ. Τό λέγει ρητῶς ὁ Εὐαγγελιστής· *«αὕτη ἡ ζωή (ἡ αἰώνιος) ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν»* (Α΄ Ἰωάν. ε΄ 11). Εἶναι ἀκόμη καί τῶν Χριστιανῶν, τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ ὀπαδῶν, τῶν παιδιῶν τούτων τοῦ Θεοῦ, πού ἐκμεταλλεύονται τό πρόσκαιρον, γιά νά κερδίσουν τό αἰώνιον. Καί αὐτό τό λέγει ὁ Κύριος· *«αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν»* (Ἰωάν. ιζ΄ 3). Αὐτοί πού γνωρίζουν καί πιστεύουν ὁλοψύχως καί ἀκολουθοῦν πιστῶς τόν ἀληθινό Θεό καί τόν Υἱόν αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτοί πού ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἀγωνίζονται ἐπί γῆς τόν ἀγῶνα τόν καλόν, αὐτοί κατέχουν, αὐτοί κληρονομοῦν τήν αἰώνιον ζωήν *«καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν (σὲ μᾶς τοὺς Χριστιανούς) ὁ Θεός»* (Α΄ Ἰωάν. ε΄ 11). Λοιπόν, δικόν μας τό αἰώνιο, αὐτό τό ἀσύλληπτο ἄπειρον, πού στηρίζεται στό πρόσκαιρο, αὐτή ἡ ἀτελεύτητος ζωή, πού ξεκινᾶ ἀπό τήν παροῦσα, ἡ ἀστείρευτη χαρά καί δόξα

καί μακαριότητα τοῦ θείου Οὐρανοῦ. Αὐτά, ὅλα αὐτά, δική μας κληρονομία!

Ἄνθρωποι, τί ζητεῖτε μακροβιότητα καί λησμονεῖτε τήν αἰωνιότητα; Χριστιανοί, τί φοθεῖσθε τόν θάνατο, ὅταν ἔχετε ἐμπρός σας τόν Παράδεισο; Τί εὔχεσθε στήν ἀρχήν κάθε νέου χρόνου *«χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ»* καί δέν προσθέτετε στήν εὐχήν αὐτή καί τήν κληρονομία τῆς αἰωνίου ζωῆς; Χριστιανοί εἶστε, δέν εἶστε εἰδωλολάτρες. Τί παραμερίζετε, λοιπόν, τό αἰώνιον καί προσκολλᾶσθε στό πρόσκαιρο; Ἰδού τό αἰώνιον, τό ἀνέσπερον φῶς, τήν ἀτελεύτητον ζωήν μᾶς δωρίζει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί πρός αὐτή μᾶς καλεῖ νά στραφοῦμε. Καί αὐτό ἄς εὐχηθοῦμε τώρα, στήν ἀρχήν τοῦ νέου ἔτους. Αὐτό ἄς ἀγωνισθοῦμε νά κατακτήσουμε. Ἀντί τοῦ φθαρτοῦ καί πικροῦ πολλές φορές προσκαίρου, τό ἄφθαρτο καί ὁλόφωτο καί πανένδοξο Αἰώνιον. Καί τό Αἰώνιον ἐκεῖνο μέ ἕνα ἅγιο, τίμιο θεάρεστο πρόσκαιρο. Ἅγιον παρόν, μακάριο μέλλον. Καί τέτοιο νά δώσει ὁ Θεός νά εἶναι γι᾽ ὅλους μας καί τό Νέο Ἔτος. Σωτήριον ἔτος.

Καλή καί εὐλογημένη χρονιά
Μέ ἑόρτιες πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ
2025

Πρός
Τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί
Ὁσιώτατες Ἀδελφές
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Η ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

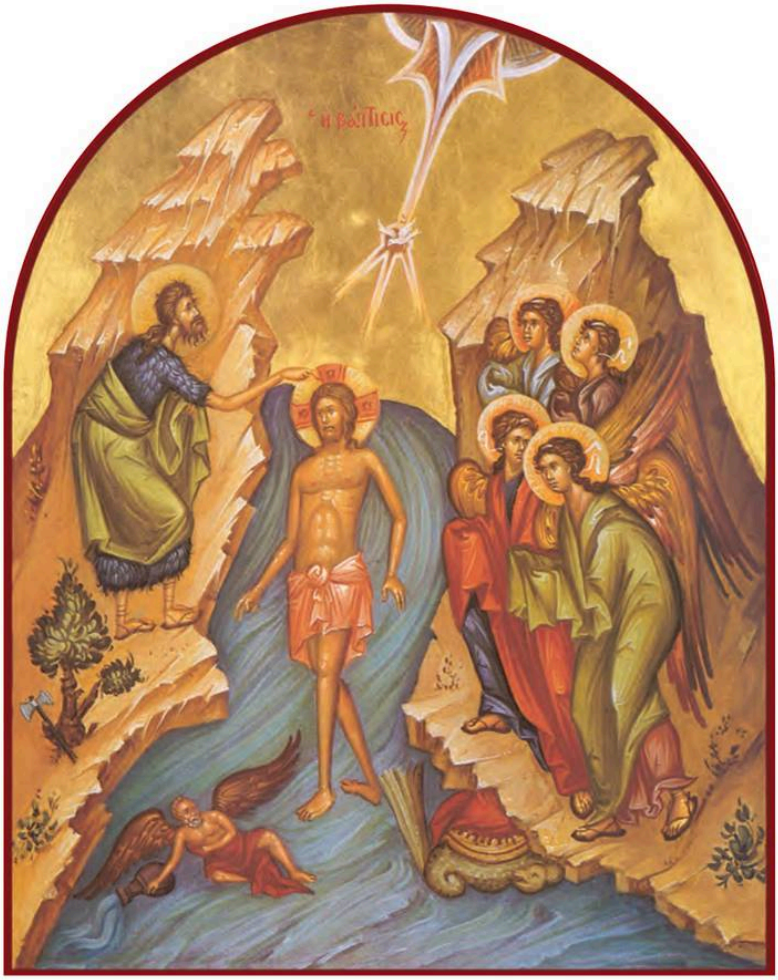
«Ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις».

Τό ὄρος Σινᾶ καί ὁ ποταμός Ἰορδάνης. Οἱ δύο μεγάλοι καί ἱστορικοί σταθμοί τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Στό Σινᾶ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Ἑνός, τοῦ Μόνου, τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Στόν Ἰορδάνην *«ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις»*. Στό Σινᾶ ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καί βροντῶν καί γνόφου καί θυέλλης-σύμβολα τῆς θείας παντοδυναμίας-ἀκούεται ἡ φωνή τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ:

«Ἄκουε, Ἰσραήλ· Κύριος ὁ Θεός σου εἷς ἐστί». Καί *«Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου»* (Ἐξόδου κ΄ 2). Κτυπᾶται ἡ πλάνη καί διαλύεται ἡ πολυθεΐα, γιά νά ἀναστηλωθεῖ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀληθινή θεογνωσία, ἡ πίστη στόν Ἕνα, τόν Μόνον, τόν ἀληθινόν Θεόν. Στόν Ἰορδάνη διακηρύσσεται ἀπό αὐτόν τόν ἐν τῷ Σινᾷ ἀποκαλυφθέντα Θεόν, ἡ τελεία, ἡ πλήρης ἀλήθεια καί γνώση τοῦ Ἑνός μέν ὡς πρός τήν οὐσία καί θεότητα, Τριαδικοῦ ὅμως ὡς πρός

τίς ὑποστάσεις καί τά πρόσωπα ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἕνας εἶναι ὁ Θεός, βροντοφωνεῖ τό Σινᾶ. Τριαδικός εἶναι ὁ *«εἷς Θεός, Τριὰς ὁμοούσιος καὶ ἀδιαίρετος, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα»,* διακηρύττει ὁ Ἰορδάνης. Πιστεύετε στόν ἕνα Θεόν, λέγει σ' ὅλους μας τό Σινᾶ. Προσκυνεῖτε Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον, διακελεύεται πρός ὅλους μας ὁ Ἰορδάνης.

Δύο ἀποκαλύψεις πρός φωτισμό καί σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ δευτέρα θά ἐλάμβανε χώρα, ἄν ὁ ἄνθρωπος κρατοῦσε καλά, ἀπρόσβλητον καί ἀμείωτον, τό *«κατ' εἰκόνα»* καί προχωροῦσε σταθερά στό *«καθ' ὁμοίωσιν».* Διότι θεόπλαστος ὁ ἄνθρωπος, θεοειδῆ εἶχε καί τήν ψυχήν του ἄκακη, ἁγνή, καθαρή ἀπό ἁμαρτωλούς ρύπους, μέ θετική φορά πρός τόν ἅγιον Θεόν καί Πατέρα, τόν πάνσοφον Πλάστην, τόν πανάγαθον Δημιουργόν του. Ἐπί πλέον καθημερινή εἶχε τήν ἐπαφή καί ἐπικοινωνία του μέ τόν Θεόν καί ποιός γνωρίζει πόσες ἐλάμβανε ἀποκαλύψεις ἐκ μέρους τοῦ Δημιουργοῦ του. Καί φωτίζονταν ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἐνισχύονταν ἀπό τήν θεία χάρη. Ὥστε συνεχῶς ὁ ἄνθρωπος νά ἀνάγεται πρός τά ἄνω, πρός τελειοτέρα γνώση, πρός ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ του, νά τόν γνωρίσει, *«καθώς ἐστι»,* νά τόν ἀγαπήσει μέ ὅλη τήν δύναμή του, νά τόν λατρεύσει μέ ὅλη τήν θέρμη τῆς ἀγάπης του, νά συνδεθεῖ, νά ἑνωθεῖ μαζί του. Καί νά μή φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος τόν Θεόν του. Νά μή τόν τρέμει. Νά μή ἀποφεύγει τήν ἐπικοινωνία του. Ἀλλά νά τήν θέλει. Νά τήν λαχταρᾶ. Νά τήν ἀναζητεῖ. Νά θεωρεῖ ὡς τήν μόνη της εὐτυχία ἡ ἀνθρώπινη ψυχή τήν μετά τοῦ Θεοῦ της ἕνωση καί κοινωνία. Καί νά σκιρτᾶ, νά ἀγάλλεται ὁ ἄνθρωπος στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, νά

χαίρει καί νά εὐφραίνεται, ὅταν αἰσθάνεται τόν Θεόν στό πλευρόν του βοηθό καί προστάτη καί σωτῆρα τῆς ψυχῆς καί τῆς ζωῆς του.

Αὐτό ἦταν τό φυσικό. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος δέν ἔμεινε στήν φυσική του κατάσταση ἀθῶος, ἄκακος, φυσιολογικός, ὅπως τόν ἔπλασε ὁ ἀγαθός Θεός. Ὁ ἄνθρωπος ἀντί, ὅπως τό φυσικό, νά στραφεῖ πρός τόν Θεόν, στράφηκε

πρός τόν πονηρόν· τόν πονηρόν πρόσεξε, τόν πονηρόν ἄκουσε, στόν πονηρόν ἐμπιστεύθηκε τόν ἑαυτό του. Καί ἔπεσε. Ἁμάρτησε καί ἔπεσε. Ἔπεσε καί συνετρίβει. Ἔπεσε καί σκοτίσθηκε. Σκοτίσθηκε ψυχικῶς, γιά νά μή βλέπει *«καθώς ἐστι»* τήν ἀλήθεια, νά μή τήν ἀποδέχεται, νά μή τήν πιστεύει. Ἔχασε τό θεόσδοτον τῆς ψυχῆς του φῶς, ἔχασε καί τόν Πλάστην, τόν Δημιουργόν του. Ἐλάτρευσε τότε *«τήν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα»*. Προσκύνησε ψευδεῖς θεούς. Τά ἔργα τῶν χειρῶν του, ἄφωνα καί τυφλά καί γελοῖα κατασκευάσματα, τά ἔκαμε θεούς καί ἐλάτρευσε τά ἁμαρτωλά πάθη τῆς ἁμαρτωλῆς καί ἔνοχης ζωῆς του. Ἔτσι ἔχασε τόν Θεόν του, ἀπεμακρύνθηκε ἀπό τόν Πατέρα του. Νά τόν ἐπανεύρει μόνος του ἀδύνατον. Πῶς ὁ ἀκάθαρτος στήν καρδιά του καί ὁ φαῦλος στήν ζωή νά βρεῖ τόν καθαρόν καί ἅγιον Θεόν; Πῶς ὁ τυφλός τά μάτια τῆς ψυχῆς νά δεῖ τό φῶς τό ἀληθινόν καί νά ὁμολογήσει πίστη στόν Θεόν τόν ζῶντα;

Μόνος του ὁ ἄνθρωπος ἀδύνατον νά τό ἐπιτύχει. Ἀνικανοποίητοι μέ τήν μωρία τῆς εἰδωλολατρείας οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, ἀναζητοῦσαν τό ἀνώτερον, τό τέλειον, τό ἀληθινόν. Ἀλλά μάταια. Ὁ ἄνθρωπος, παρά τόν πόθο πού εἶχε, δέν τόν εὕρισκε τόν Θεόν. Χρειαζόνταν ὁ Θεός νά βρεῖ τόν ἀνθρωπον· νά τοῦ ἀποκαλυφθεῖ, νά αὐτοφανερωθεῖ. Νά πεῖ ὁ Θεός στόν ἄνθρωπον· *«ἰδοὺ ἐγώ, πάρειμι»*. Χρειαζόνταν ὁ Θεός νά ἔλθει σέ ἄμεση σχέση καί ἐπαφή μέ τόν ἄνθρωπο, ὁ Θεός νά λαλήσει στόν ἄνθρωπο μέ θεῖο μέν κῦρος, ἀλλά μέ ἀνθρώπινη γλώσσα, γιά νά στραφεῖ πρός τόν Θεόν ὁ ἄνθρωπος, νά τόν πιστεύσει, νά τόν γνωρίσει, νά προσκυνήσει τό ἅγιον Ὄνομά του. Κάτι περισσότερο, ἐναργέστερο, οὐσιαστικώτερο, μέγα καί θαυμαστό, ὅπου ἀδυνατεῖ ἡ ἀνθρωπίνη σκέψη νά τό συλλάβει καί νά ἐννοήσει ἡ περιωρισμένη νόησή μας. Ἔπρεπε ὁ Θεός ὁ ἐπουράνιος νά γίνει ἐπίγειος ἄνθρωπος· νά συγκα-

ταβεῖ, νά γίνει ὅμοιος μέ τούς ἀνθρώπους, νά ζήσει μαζί τους, νά συμμερισθεῖ τούς πόνους καί τούς κόπους τους, νά λαλήσει στήν ψυχή τους, νά λαλήσει στήν καρδία τους, νά τούς ὑψώσει πρός τόν Πατέρα καί νά τούς φανερώσει *«τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν»*, νά κάνει τήν πλήρη καί τελεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀποκάλυψη, γιά νά παύσει ἡ πλάνη τοῦ πονηροῦ καί ἐπικρατήσει τοῦ Θεοῦ ἡ ἀλήθεια.

Καί αὐτό ἔγινε. Ἔλαβαν χώρα ὅπως εἴπαμε καί οἱ δύο ἀποκαλύψεις. Ἡ πρώτη στό Σινᾶ, ἡ δευτέρα στόν Ἰορδάνην. Ἡ πρώτη δι' ἀνθρώπου, τοῦ προφήτου Μωϋσέως. Ἡ δευτέρα διά τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἡ πρώτη ἀτελής, τό πρῶτον στάδιον τῆς ἀποκαλύψεως. Ἡ δευτέρα πλήρης καί τελεία. Ἡ πρώτη εἶναι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ ἀποκάλυψις. Ἡ δευτέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Κατά τήν πρώτη

ἀκούει ἡ ἀνθρωπότητα, ὅτι *«ὁ Θεὸς εἷς ἐστι»*. Κατά τήν δευτέρα βλέπει στόν Ἰορδάνη πλῆρες τῆς ἀληθείας τό φῶς, καί προσκυνεῖ τόν Υἱόν βαπτιζόμενον, τόν Πατέρα μαρτυροῦντα τήν υἱότητα τοῦ Σωτῆρος, καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον βεβαιοῦν τήν θεότητα τοῦ βαπτιζομένου. Ἀποδεχόμενος ὁ ἄνθρωπος τήν πρώτην ἀποκάλυψιν γίνεται Ἰσραηλίτης. Ἐγκολπούμενος τήν δευτέρα γίνεται Χριστιανός, καί ἀγωνιζόμενος τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἀναδεικνύεται Χριστιανός *«τέλειος καὶ ὁλόκληρος, ἐν μηδενὶ λειπόμενος»*, σέ πίστη καί εὐσέβεια καί ἀρετή, μέτοχος τῆς σωτηρίας, ἄξιος τῆς θείας, τῆς αἰωνίου βασιλείας *«ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»* (Ἰωάν. α΄ 17).

Λοιπόν, ἄνθρωπε, αὐτή εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ὀρθόδοξος Πίστη καί εὐσέβεια, ὅπως δόθηκε στό Σινᾶ καί ὅπως, φανερώθηκε στόν Ἰορδάνην. Αὐτή εἶναι ἡ σωτηρία ἡ μόνη ἀλήθεια καί ἡ μόνη σωτηρία· θεόσδοτος ἀλήθεια, θεόσδοτος σωτηρία. Δέν μᾶς τήν ἔδωσε ἄνθρωπος τήν ἀλήθειαν αὐτή. Ὁ Θεός μᾶς τήν προσέφερε. Καί δέν μᾶς χορηγοῦν κοινοί θνητοί τήν σωτηρία. Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός μᾶς τήν προσφέρει μέ τήν θυσία τοῦ ἁγίου Αἵματός του. Πιστεύεις τήν ἀλήθειαν πού μᾶς ἀπεκάλυψεν ὁ Θεός καί προσκυνεῖς Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, τόν τριαδικόν Θεόν, τήν μίαν θεότητα καί βασιλεία; Ἀποδέχεσαι μέ διάθεση εὐγνώμονα τήν σωτηρία πού μᾶς προσφέρει ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπό τοῦ Ἰωάννου βαπτισθείς Σωτήρας καί Λυτρωτής μας; Τότε εἶσαι πιστός. Εἶσαι Χριστιανός. Εἶσαι *«σεσωσμένος»*. Ἀνήκεις καί ζεῖς καί τρέφεσαι πνευματικῶς καί ἁγιάζεσαι μυστηριακῶς στήν μία, ἁγίαν· καθολικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησία, καί

εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν, ὁ μακαριώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι μεγίστη, ἀνεκτίμητος δωρεά τοῦ Θεοῦ ἡ ἀληθινή, ἡ Ὀρθόδοξος Πίστη, Μέγα ἀσύγκριτο προνόμιο νά εἴμαστε Ὀρθόδοξοι καί ζωντανά μέλη τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἄς κρατήσουμε τήν πίστη αὐτή, γιά νά κρατήσουμε καί τήν σωτηρία. Μέ τήν βάπτιση τοῦ Κυρίου καί τήν διακήρυξη τοῦ Θεοῦ Πατρός στόν Ἰορδάνη *«εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν».*

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος γ΄.

«Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια,
ἐν ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ,
καθεύδοντας ἐφώτισε· καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη,
τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον».

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα
Μέ ἑόρτιες πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

